

πάσης επιστημονικῶς ἀποδείχθεισῆς ἀληθείας. Ἡ ἐπιστήμη, ἡ ἐπιστήμη! Ἄλλ' ἡ ἐπιστήμη εἶνε λογική, οἱ δὲ στοιχειώδεις τῆς λογικῆς κανόνες διδάσκουσιν ὅτι ὄν δὲν δύναται νὰ παραχθῆ ἐξ ἄλλου ὄντος μὴ ἔχοντος ἐν δυνάμει τοὺς χαρακτήρας καὶ τὰ στοιχεῖα τοῦ πρώτου ἔχοντος μάλιστα προσόντα καὶ στοιχεῖα ὅλως ἐναντία καὶ ἀντικείμενα.

Ἡ ἐπιστήμη εἶνε πείρα καὶ ἐξαγόμενον παρατηρήσεων καὶ πειραμάτων, τὰ δὲ πειράματα καὶ αἱ παρατηρήσεις καταδικάζουσιν ὀριστικῶς τὴν περὶ αὐτομάτου γενέσεως τῆς ζωῆς θεωρίαν.

Ἡ ἐπιστήμη εἶνε ἀποδοχὴ τῆς ἐπ' ὀνόματι αὐτῆς προτεινομένης δοξασίας ὑπὸ τῶν κρατίστων καὶ ἀρμοδίων ἐπιστημόνων, οἱ δὲ κράτιστοι καὶ περιφανέστεροι τῶν φυσικογνωστῶν ἀποκηρύσσοντες τὰ θεωρήματα τοῦ Χέκελ χαρακτηρίζουσιν αὐτὰ ὡς νοσοῦσης φαντασίας ἀποκυήματα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Ἡ ΘΕΩΡΙΑ ΤΟΥ ΔΑΡΒΙΝΟΥ ΠΕΡΙ ΓΕΝΕΣΕΩΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

I

Οὐδεμία ἐκ τῶν ἐπαγγελιομένων ὑπὸ τῶν ὑλιστῶν δοξασιῶν ἀναδεικνύει προφανέστερον τὴν γενομένην ὑπ' αὐτῶν κατάχρησιν τοῦ ὀνόματος τῆς ἐπιστήμης πρὸς ἀποπλάνησιν τῶν λαῶν, ὅσω ἡ τοῦ δαρβινισμοῦ. Ἐὰν ἡ πολύκροτος αὕτη θεωρία ἐδιδάσκετο ὅλα ὑπὸ τῶν αὐτουργῶν τῆς προὔτειντο καὶ ὑπετυποῦτο, πᾶσα περὶ αὐτῆς συζήτησις θὰ περιορίζετο ἐντὸς τῆς

σφαίρας τῶν συζητήσεων τῆς φυσικῆς ἐπιστήμης, οὐδόλως δὲ θὰ συνεκρούετο μετὰ τῶν βάσεων τοῦ καθόλου τῆς ἀνθρωπότητος θρησκευματος· μεταβληθεῖσα ὁμως καὶ ὑπὸ τῶν ὑλοδοξούντων παραφθαρείτα, κατέστη ἐν ταῖς ἡμέραις μας τὸ κέντρον, περὶ ὃ στρέφονται αἱ ἀσεβεῖς αὐτῶν φαντασιοκοπίαι.

Ὁ βοτανικὸς Λαμάρκ, διαφωτίζων κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνος τούτου τὴν πρεσβευομένην κατὰ τὴν ἀρχαιότητα δοξασίαν ὑπὸ τοῦ Ἀναξιμάνδρου, Ξενοφάνους τοῦ Κολοφωνίου καὶ Ἐμπεδοκλέους, ἐδίδασκεν ὅτι τὰ διάφορα εἶδη τῶν ζωϊκῶν ὄντων δὲν ἔλαβεν σύγχρονον ὑπαρξίν ἐξ ἀρχῆς, ἀλλ' ἀναφανέντων τῶν ἀπλουστέρων παρήχθησαν ἐκ τούτων διὰ τῶν ἀλλοιώσεων τῶν αὐτῶν καὶ τῶν εἰδῶν τὰ πολυπλοκώτερα. Αἱ εἰσηγήσεις αὗται τοῦ Λαμάρκ προήλθον καὶ πάλιν εἰς φῶς κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη διὰ τῶν ἐρευνῶν καὶ παρατηρήσεων δύο ἀγγλῶν φυσικοδιφῶν, τοῦ Οὐάλλας καὶ τοῦ Καρόλου Δάρβιν, ἐγένοντο δὲ σπουδαῖον ἀντικείμενον ἐπιστημονικῶν συζητήσεων. Ἀλλὰ καὶ ὁ Λαμάρκ καὶ ὁ Οὐάλλας καὶ ὁ Δαρβίνος, προτείναντες τὰς ἰδέας των ὡς ἀπλᾶς ὑποθέσεις πρὸς ἐπιστημονικὴν βᾶσανον καὶ μελέτην, ἐπεκαλοῦντο ἐπ' αὐτῶν τὰς ἐρέυνας καὶ ἐκζητήσεις τῶν φυσικοδιφῶν, οὐδέποτε δὲ ἐδογματίσαν ὅτι αἱ πρῶται ἐμφανίσεις τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου αὐτομάτως ἀπὸ τῆς Γῆς παρήχθησαν.

Καὶ ὁ μὲν Λαμάρκ ἀπροκαλύπτως ἔλεγεν ὅτι ἄφρονες ἀναδείκνυνται οἱ τὴν φύσιν μετὰ τοῦ Δημιουργοῦ συνταυτίζοντες, ὁ δὲ Οὐάλλας ἐθεώρει ἀδύνατον τὴν αὐτόματον ἀλλοίωσιν τῆς κτηνώδους ζωῆς καὶ τὴν ἐξ αὐτῆς μετάβασιν εἰς τὴν ἀνθρωπίνην νόησιν καὶ ἠθικότητα ἄνευ τῆς ἐνεργείας «ἀνωτέρας καὶ ὑπερκοσμίου Δυνάμεως ὁδηγούσης τὸ ἀνθρώπινον γένος εἰς ὠρισμένον καὶ εἰδικὸν σκοπὸν», ὁ δὲ Δαρβίνος διεμαρτύρετο κατὰ τῶν ἐξαγαγόντων ἀθείσμου συμπεράσματα ἐκ τῆς φερωνύμου θεωρίας του. «Δὲν βλέπω, ἔλεγεν ὁ τελευταῖος, διὰ τίνα λόγον αἱ δοξασαί μου θὰ σκανδαλίσωσι τὸ ἀγνότατον τοῦ ἀνθρώπου θρησκευτικὸν αἶσθημα. Τὸ μεγαλεῖον τῆς δημιουργίας εἰς τοῦτο μάλιστα

ἐγκείται, ὅτι ἅπαν τὸ ἐπὶ τῆς Γῆς ζωϊκὸν βασιλεῖον ἐπήγαγεν ἐξ ἑνὸς ἢ πλείονων ὄντων ὑπὸ τοῦ Δημιουργοῦ προικισθέντων δι' ἀπεράντου καὶ καταπληκτικῆς παραγωγικῆς δυνάμεως. Ἐυλαβῆς κληρικὸς καὶ δεινὸς ἄμα συγγραφεὺς ἔλεγέ μοι· βαθμηδὸν ἐνόησα, ὅτι οὐχ ἥττον ὑψηλὴν ἰδέαν περὶ τῆς Θεότητος συλλαμβάνω, ἀποδεχόμενος ὅτι ἐδημιούργησεν ὀλίγα μόνον ἀρχέτυπα ἱκανὰ ἀφ' ἑαυτῶν ν' ἀναπτυχθῶσιν εἰς ἄλλους ἀναγκαίους τύπους ἢ πιστεύων ὅτι ἐδέησε νὰ προσφύγη εἰς ἀλλεπαλλήλους πράξεις δημιουργίας». Ὁ δὲ Assa Gray, ὁ σπουδαιότερος τῶν ὁπαδῶν τοῦ Δάρβιν, ἐπεχειρεῖ ν' ἀποδείξῃ ἐνὶ ἰδιαιτέρῳ πονήματι ὅτι οὐδεμίαν ἐγείρεται σύγκρουσις μεταξὺ τοῦ δαρβινισμοῦ καὶ τῶν περὶ δημιουργίας θρησκευτικῶν πεποιθήσεων. « Ἡ ὑπόθεσις τοῦ Δάρβιν ὁρᾷ τὴν τάξιν τῶν τῆς ζωῆς φαινομένων οὐχὶ δὲ καὶ τὸ παραγαγόν αὐτὴν αἷτιον. Ἐὰν ἀπεδεικνύετο ὅτι τὰ φαινόμενα ταῦτα προέκυψαν ἐκ τῆς ἀνελιξεως τῶν πρώτων ἀρχετύπων τῆς ζωῆς καὶ τῆς βαθμιαίας αὐτῶν μεταβολῆς, ἡ ἐνυπάρχουσα ἁρμονία μεταξὺ τοῦ ὀργανικοῦ κόσμου καὶ τῶν νέων ἐμφανίσεων θὰ ἐνίσχυε τὰ ἐπιχειρήματα περὶ προϋπάρξεως σχεδίου καὶ Δημιουργοῦ»(α).

Ἄλλ' οἱ ἐν Γερμανίᾳ θιασῶται τοῦ δαρβινισμοῦ, ἀντὶ νὰ προβῶσιν εἰς φυσικὰς ἐρεῦνας καὶ παρατηρήσεις πρὸς διαφώτισιν τῆς προτεινομένης ὑπὸ τοῦ διδασκάλου ὑποθέσεως, ἐξέλαβον ταύτην ὡς ἀλήθειαν ὀριστικῶς ἀποδεδειγμένην· διαστρέψαντες δὲ καὶ παραφθείραντες προέβησαν εἰς νέας καὶ ἀλλοκότους ὑποθέσεις, μεθῆρμοςαν αὐτὴν πρὸς τὰς ὑλιστικὰς θεωρίας καὶ ἀντικατέστησαν τὴν πλάνην περὶ αὐτομάτου τῆς ζωῆς γενέσεως εἰς τὴν περὶ δημιουργίας ἀλήθειαν, παραδεδεγμένην καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν ἐγκαινιστῶν τῆς δαρβινείου θεωρίας. (β)

Καὶ τῷ ὄντι· ὁ μὲν Δαρβίνος παρήγει τοὺς ὁπαδούς του νὰ

(α) "Orx Natural selection not inconsistent with natural theology—Assa Gray—London 1861.

(β) "Orx Revue scientifique 30 Septembre 1882.

μη παρασύρονται ὑπὸ τῆς φαντασίας καὶ ἀποδίδωσιν εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ μείζον κῦρος τοῦ πρέποντος, ὡς μὴ ἐμπεδουμένην ἐπὶ θετικῶν καὶ ἀδιαφιλονικητῶν γεγονότων, τινὲς δὲ τούτων οὐ μόνον προεκήρυξαν αὐτὴν ὡς ἀπόλυτον ἀλήθειαν, ἀλλ' ἐπρότειναν ν' ἀντικατασταθῇ ὀριστικῶς εἰς τὰ περὶ δημιουργίας διδάγματα ἐν τοῖς ἐκπαιδευτηρίοις. Ὁ Δαρβίνος ὡς πιθανὴν ἐπρότεινε τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἀφ' ἑνὸς ἀρχέτυπου καταγωγῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ πιθήκου, πολλάκις δὲ ἀνωμολόγησε τὴν λογικὴν τῶν εἰσηγήσεών του ἀσθένειαν, ὁ δὲ Χέκελ ἐπεχείρησε νὰ ὀρίσῃ μετὰ μαθηματικῆς ἀκρίβειας τὴν κτηνώδη τοῦ ἀνθρώπου κατάγωγὴν, πρὸς ἃ ἐξεπόνησε καὶ γενεαλογικὸν πῖνακα χαρακτηρισθέντα ὑπὸ ἄλλων δαρβινιστῶν ὡς παράλογον καὶ γελοῖον. Καὶ τὸ δὴ πάντων σπουδαιότατον, οἱ τὴν θεωρίαν τοῦ Δαρβίνου παραμορφώσαντες καὶ νοθεύσαντες, ὑπερπηδῶντες τὰ ὄρια αὐτῆς καὶ χωροῦντες μέχρι τῆς ἀρχῆς τῆς ἐμφανίσεως τῆς ζωῆς ἐπὶ τῆς Γῆς, διδάσκουσιν ὅτι καὶ τὸ ἀρχέτυπον καὶ τὸ πρωτόπλασμα, ἐξ οὗ παρήχθη ἅπαν τὸ ζωϊκὸν βασίλειον, αὐτομάτως ἀνεφύη ἐν τοῖς μυχοῖς τῆς θαλάσσης ὑπὸ τὴν μορμὴν βρυσζῶου ἢ νηκτοῦ, ἐξ οὗ σὺν τῷ χρόνῳ παρήχθησαν οἱ ἰχθύες, ἐκ τούτων δὲ τὰ ἀμφίβια καὶ ἕρπετά, καὶ ἐκ τούτων πάλιν τὰ πτηνὰ, τὰ θηλαστικά, οἱ πιθήκοι καὶ ὁ ἄνθρωπος.

Ἐξελέξαντες εἰς τὸ προηγούμενον κεφάλαιον τὰς περὶ αὐτομάτου τῆς ζωῆς γενέσεως παραδοξολογίας, ἐπιλαμβανόμεθα ἤδη τῆς μελέτης καὶ ἀνασκευῆς τῆς δαρβινείου ὑποθέσεως.

II

Ἄπαν τὸ οἰκοδόμημα τῆς δαρβινείου θεωρίας ἐρείδεται ἐπὶ τοῦ ἐπομένου γεγονότος.

Οἱ τὰ ζῶα ἀνατρέφοντες καὶ τιθασεύοντες διὰ τεχνητῆς καὶ καταλλήλου τῶν φύλων συζεύξεως ἐπιφέρουσιν εἰς τὰ ἄτομα τῶν διαφόρων εἰδῶν παντοίας μεταβολάς, αἵτινες κληρονομικῶς

μεταβιβαζόμεναι παράγουσι τὰς ἀναριθμήτους ποικιλίας τῶν προβάτων, τῶν βοῶν, τῶν ἵππων, τῶν περιστερῶν, τῶν κυνῶν, ὅλων νέας καὶ πρότερον ἀγνώστους. Ὁ ἀνατροφεὺς ἐκλέγει λ. χ. ἐκ τῶν προβάτων δύο ἄτομα, ἄρσεν καὶ θῆλυ, ἔχοντα πλατεῖαν τὴν οὐρὰν, καὶ συζευγνύων ταῦτα ὡς καὶ τοὺς ἐπιγόνους αὐτῶν σχηματίζει μίαν ποικιλίαν προβάτων μὴ προὔπαρχουσαν, τῶν ἰδιοτήτων τῶν γονέων κληρονομικῶς μεταβιβαζομένων εἰς τοὺς ἐπιγόνους. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἐμορφώθησαν 150 ποικιλίαι περιστερῶν, 180 κυνῶν, πολλαὶ δὲ βοῶν καὶ ἵππων καὶ ἄλλων κατοικιδίων ζώων. Τὸ γεγονός τοῦτο ἀποδεικνύει δύο τινά· 1^{ον}. Ὅτι ἐν τῇ φύσει ὑπάρχει τάσις πρὸς μεταβολὴν τῶν χαρακτήρων τῶν ζώων καὶ πρὸς παρεκβάσιν ἀπὸ τῶν ἀρχικῶν αὐτῶν ἰδιοτήτων. 2^{ον}. Ὅτι αἱ παρεκβάσεις αὗται ἅπαξ παραχθεῖσαι μεταβιβάζονται κληρονομικῶς εἰς τοὺς ἐπιγόνους καὶ μονιμοποιῶνται.

Ἐκ τοῦ γεγονότος τούτου ὁ Δαρβῆνος ἀρύεται τὴν θεωρίαν του. Ὁ ἀνατροφεὺς ἐκλέγων τὰ κάλλιστα μεταξὺ τῶν ἀτόμων καὶ συζευγνύων αὐτὰ καθίστησι κληρονομικὰς καὶ μονίμους τὰς ἐξόχους αὐτῶν ἰδιότητας καὶ διὰ τοιαύτης μεταμείψεως ἐξευγενίζει, βελτιοῖ ἢ τροποποιεῖ τὸ εἶδος χάριν τῶν διαφόρων σκοπῶν του. « Ἐὰν δὲ ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς ἐκλογῆς καὶ ἄλλων τεχνητῶν μέσων ἐπιτυχᾶν ἀποτελέσματα τοσοῦτον σπουδαῖα, τί δὲν δύναται νὰ κατορθώσῃ ἡ φύσις δι' ὅλων αὐτομάτου διαλογῆς; Φρονῶ δτι ὅλος ὁ ζωϊκὸς κόσμος παρήχθη ἐκ τεσσάρων ἢ πέντε πρωτογόνων εἰδῶν. Ἴσως ἡ ἀναλογία ἐδύνατο νὰ μὲ ὠθήσῃ καὶ προσωτέρω, ὥστε νὰ πιστεύσω δτι πάντα τὰ ζῶα κατάγονται ἐξ ἑνὸς μόνον πρωτοπλάσματος ἀρχετύπου· ἀλλ' ἡ ἀναλογία θὰ ἦτον ὀπωσοῦν τολμηρά. Ὅτι ἐν σμικρῷ κατορθοῖ ἡ χεὶρ τοῦ ἀνθρώπου διὰ τῆς καλουμένης τεχνητῆς διαλογῆς, αὐτὸ τοῦτο κατορθοῖ ἡ φύσις διὰ τῆς φυσικῆς διαλογῆς (Natural Selection). Μεταξὺ τῶν ζώων παρατηρεῖται ἀγών περὶ ὑπάρξεως, καθ' ὃν τὰ μὲν ἐπιζῶσι τὰ δὲ ἀπόλλυνται.

διότι οὐχὶ πάντα δύνανται νὰ τραφῶσι, πολλάκις δὲ τὰ μὲν χρησιμεύουσι πρὸς τροφήν τῶν ἄλλων. Κατὰ τὸν ἀγῶνα τοῦτον τῆς ζωῆς ἐπιζῶσι βεβαίως τὰ ἰσχυρότερα καὶ τὰ ἐκ τῆς φύσεως πεποικισμένα διὰ τῶν καλλιτέρων ἰδιοτήτων. Οὕτω δὲ τῶν ἰσχυροτέρων διατηρουμένων καὶ μεταδιδόντων τοῖς ἀπογόνοις τὰς ἑαυτῶν παραλλαγὰς γεννῶνται νέαι παρεκβάσεις καὶ ποικιλίαι καὶ εἰδοποιοὶ διαφοραί, ἐξ ὧν τὰ εἶδη παράγονται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, καθ' ὃν ὁ ἄνθρωπος ἐν σμικρῷ ἐπιτυχᾶνει τὴν ποικιλίαν τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἀνατρεφομένων».

Ἄλλ' ἐπὶ τῆς ἐξ ἀναλογίας τιθεμένης ταύτης ὑποθέσεως ἐν πρώτον ἐπεγείρεται ἐρώτημα. Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος διὰ τεχνικῆς διαλογῆς ἐπιτυχᾶνη τὴν μεταλλαγὴν τῶν ζωϊκῶν εἰδῶν, ἔπεται ἄρα γε ἀναγκαίως ὅτι καὶ ἡ φύσις προβαίνει αὐτομάτως εἰς τὴν καλουμένην φυσικὴν διαλογὴν; Ἀποσαφήσωμεν τὴν πρώτην ταύτην καὶ προκαταρκτικὴν ἀντίρρησην.

Πολλάκις ὁ ἄνθρωπος ἐφαρμοζὼν τὰ ἐπινοούμενα ὑπ' αὐτοῦ μέσα καὶ ἀκολουθῶν μεθόδους, ἅς διὰ τῆς πείρας ἢ τῆς ἐπιστημονικῆς θεωρίας ἐδημιούργησε, παράγει διὰ τῆς διδομένης ὑπ' αὐτοῦ διευθύνσεως τῶν φυσικῶν νόμων ἀποτελέσματα, ἅτινα ἡ φύσις οὐδέποτε αὐτομάτως παρήγαγεν. Εὕρισκόμενοι ἐνώπιον παναρχαίου ναοῦ ἢ ὀβελίσκου ἢ ἄλλου μνημείου, οὔτινος ἀγνοοῦμεν τὴν ἱστορίαν καὶ τὸν χρόνον τῆς ἀνεγέρσεως, διαβλέπομεν ἐν αὐτῷ τὸ ἔργον τῆς διανοίας καὶ τῆς χειρὸς τοῦ ἀνθρώπου. Ἐὰν τις μᾶς εἴπῃ ὅτι καὶ ἡ φύσις ἐν τῷ διαστήματι πολλῶν αἰώνων καὶ διὰ τῆς κατὰ μικρὸν προσθήκης καὶ συνενώσεως τῶν ἀτόμων τῆς ὕλης ἐδύνατο νὰ παραγάγῃ τὸ μνημεῖον ἢ τὸν ὀβελίσκον, δὲν θὰ ὤμεν ἀναντιρρήτως εἰς θέσιν ν' ἀποκρούσωμεν ὡς φυσικῶς ἀδύνατον τοιαύτην ὑπόθεσιν, ἀλλὰ βεβαίως θὰ ἀπορρίψωμεν αὐτὴν λέγοντες ὅτι παρατηρήσαμεν μὲν τὸν ἄνθρωπον ἀνεγείροντα κτίρια καὶ μνημεῖα, ἀλλ' οὐδέποτε εἶδομεν τὴν φύσιν ὁμοίως ἐνεργοῦσαν καὶ παράγουσαν. Ὅτι ὁ ἄνθρωπος διὰ τῶν τεχνητῶν μέσων καὶ διὰ τῆς διαλογῆς τῶν φυλῶν

ἐπιτυγχάνει τὴν ἀλλοίωσιν τῆς μορφῆς καὶ τῶν ἰδιοτήτων τῶν ζῶων, τοῦτο εἶνε βέβαιον καὶ ἀδιαφιλονίκητον· ἀλλ' ἐπραξε τοῦτο καὶ ἡ φύσις ἄρα γε διὰ φυσικῆς διαλογῆς οὕτως, ὥστε ἀπὸ ἐνὸς ζωικοῦ εἶδους νὰ παραχθῆ ὁρμεμφύτως ἕτερον; Ἴδου ὅ,τι δὲν εἶδομεν οὐδέποτε, οἱ δὲ δαρβινισταὶ δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ ὑποδείξωσιν οὐδὲ ἐν γεγονόσ μαρτυροῦν ὅτι ἡ φύσις προέβη εἰς τῆσ αὐτῆσ ἀλλοίωσιν διὰ φυσικῆσ, ὡς ὁ ἄνθρωπος προβαίνει διὰ τῆσ τεχνητῆσ διαλογῆσ. Ἡ ἐπὶ τῆσ ἀνθρωπίνης ἄρα βιομηχανίας ἐπερειδομένη ὑπόθεσις, ἐν ἐλλείψει θετικοῦ τινος γεγονότος μαρτυροῦντος τὴν αὐτὴν ὑπὸ τῆσ φύσεωσ διεύθυνσιν τῶν ἐαυτῆσ δυνάμεωσ, οὐδεμίαν ἔχει λογικὴν ὑπόστασιν.

Καὶ δὲν ἀρκεῖ τοῦτο. Τῆσ ὑποθέσεωσ τοῦ Δαρβίνου θεμελιουμένησ ἐπὶ συλλογισμοῦ ἐξ ἀναλογίας ἀπορρέοντοσ ἐκ γεγονότοσ τῆσ ἀνθρωπίνης ἐνεργότητοσ, ἡ ἀναλογία αὐτῆ δέον νὰ περιορισθῆ ἐντόσ τῶν ὁρίωσ τοῦ γεγονότοσ τοῦ καθιστῶντοσ τὴν βάσιν καὶ τὸ ἔρεισμα τῆσ ὑποθέσεωσ. Τώρα, εἶνε μὲν βέβαιον ὅτι ὁ ἄνθρωποσ κατορθοῖ διὰ τεχνητῶν μέσωσ νὰ μεταβάλλῃ τὰσ ἰδιότητασ τῶν ἀτόμων τοῦ αὐτοῦ εἶδουσ καὶ πολυαριθμοουσ νὰ σχηματίσῃ ποικιλίασ, ἀλλ' οὐδέποτε κατώρθωσε νὰ μεταμορφώσῃ τὰ εἶδη καὶ νὰ παραγάγῃ πτηνὰ ἀπὸ ἰχθύωσ, πρόβατα ἀπὸ βοῶν ἢ λαγωούσ ἀπὸ κυνῶσ. Κατὰ δὲ τὴν δαρβίνειον ὑπόθεσιν ἐκ τῆσ φυσικῆσ διαλογῆσ δὲν παρήχθησαν ἀπλῶσ ποικιλίασ, ἀλλὰ καὶ πάντα τὰ εἶδη ἐπήγασαν ἀπὸ τεσσάρωσ ἢ καὶ ἀπὸ ἐνὸσ πρωτοπλάσματοσ καὶ ἀρχετύπου. Οὕτωσ ἐπεκτεινομένησ τῆσ ὑποθέσεωσ, οὐ μόνον ἐλλείπουσιν αἱ πρὸσ ὑποστήριξιν αὐτῆσ ἀποδείξεισ ἐνδεικνύουσαι ὅτι ἡ παραλλαγῆ τῶν εἰδῶν δύναται νὰ ἐπέλθῃ αὐτομάτωσ διὰ φυσικῆσ διαλογῆσ, ἀλλ' ἐλλείπει ἐξ αὐτῆσ καὶ τὸ ἔρεισμα τῆσ ἀναλογίασ, καθ' ὅσον ὁ ἄνθρωποσ οὐδέποτε κατώρθωσε τὴν μεταβολὴν ἐνὸσ εἶδουσ εἰς ἕτερον. Ἡ παρατήρησισ αὐτῆ στενωῶσ συνδέεται μετὰ τῶν σπουδαίωσ ζητημάτωσ τοῦ μεταμορφωτέου ἢ μὴ τῶν εἰδῶσ, καὶ τῆσ λειτουργίασ τῶν φυσικῶν νόμων κατὰ τὴν μεταβάσιν τῆσ ζωῆσ, εἰς

ὧν τὴν μελέτην προβαίνομεν εὐελπιστοῦντες ὅτι θὰ καταστήσωμεν εἰς πάντας καταληπτὰ τὰ σπουδαιότατα τῶν ἐπιχειρημάτων τὰνατρέποντα ἐκ βλάβων τὴν δαρβίνειον θεωρίαν.

III

Παρατηροῦντες τὰ κατὰ τὴν μετάδοσιν τῆς ζωῆς, ἀκριβοῦμεν γεγονὸς σπουδαιότατον ἅμα καὶ προφανές εἰς τὰ ἕμματα τοῦ ἐπιστήμονος οὐχ ἥττον ἢ τοῦ ἀμαθεστέρου τῶν κτηνῶν ἀνατροφέως. Ἡ γῆ κατοικεῖται ὑπὸ καταπληκτικοῦ ἀριθμοῦ ζωϊκῶν ὑπάρξεων διαφερουσῶν κατὰ τε τὴν μορφήν, τὰς ἐξεις καὶ τὰ ἐνστικτα, ὑποβαλλομένων δὲ εἰς σταθεροὺς καὶ ἀμεταβλήτους φυσικοὺς νόμους, διατηροῦντας τὴν ἁρμονίαν τῶν διαφόρων εἰδῶν, τὸ ἀσύγχυτον τῶν διαχωριζόντων αὐτὰ ὄριων καὶ τῶν ἐνὸς ἐκάστου γνωρισμάτων.

Ὑπάρχουσι κλάσεις ζῶων ἐχόντων ὁμοιότητα μορφῆς, ὀργάνων καὶ ἐνστικτων καὶ μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑφίσταται φυσιολογικὸς σύνδεσμος· ὡς ἐκ τούτου ἡ σύζευξις δύο ἐξ αὐτῶν διαφοροῦ φύλου, προκαλουμένη ἐκ φυσικῆς ἀνάγκης, ἀποβαίνει γόνιμος καὶ καρποφόρος, ἐκάστη δὲ τῶν κλάσεων τούτων ἀπαρτίζει ἐν ἰδιαιτέρον εἶδος. Τὰ πρόβατα εἶνε τοῦ αὐτοῦ εἶδους οὐχὶ μόνον διότι μορφολογικῶς ὁμοιάζουσιν, ἀλλὰ καὶ διότι ἐκ τῆς ἐπιμιξίας αὐτῶν γεννῶνται νέα ἄτομα ὁμοιάζοντα αὐτοῖς. Ὅμοιότης σχήματος καὶ μορφῆς καὶ γόνιμος τῶν δύο φύλων ἔνωσις, εἶνε οἱ δύο ὅροι οἱ διακρίνοντες τὸ ἐν τοῦ ἑτέρου τῶν εἰδῶν.

Τὸ πρῶτον παριστάμενον ἡμῖν φαινόμενον κατὰ τὴν μετάδοσιν τῆς ζωῆς εἶνε ἡ ὁμοιότης τῶν τέκνων πρὸς τοὺς γονεῖς κατὰ τὰ κυριώτερα καὶ δεσπόζοντα χαρακτηριστικά. Ἡ ὁμοιότης αὕτη μεταξὺ ἀτόμου καὶ ἀτόμου τοῦ ἰδίου εἶδους οὐδέποτε εἶνε πλήρης ὡς παρουσιαζομένων ἀτομικῶν διαφορῶν κατὰ τε τὴν μορφήν καὶ τὰς ἐπουσιώδεις αὐτῶν ιδιότητας· ἐνίοτε μάλι-

στα αἱ διαφοραὶ αὐταὶ μεταβιβαζόμεναι κληρονομικῶς καὶ σπουδαιότεραι ἀποβαίνουσι καὶ ποικιλίας τοῦ αὐτοῦ εἶδους ἀποτελοῦσιν. Ἡ φύσις εἶναι εὐκαμπτος καὶ οὐδὲν παρεμβάλλει πρόσκομμα εἰς τὴν ἐπίρροήν τοῦ χώρου καὶ τοῦ κλίματος ἢ καὶ εἰς τὴν ἀνθρωπίνην βιομηχανίαν πρὸς τροποποιήσιν τῆς μορφῆς τοῦ μεγέθους ὡς καὶ αὐτῶν τῶν ἐνστίκτων καὶ τῶν ἔξεων τῶν ζῶων τοῦ αὐτοῦ εἶδους, διὰ τοῦτο δὲ καὶ αἱ μεταμορφώσεις καὶ αἱ ποικιλίαι αὐτῶν εἶνε ἀναρίθμητοι καὶ ἀπεριόριστοι· ἀλλ' ἡ φύσις εἶνε ἀκαμπτος ὡς πρὸς τὸν φυσιολογικὸν σύνδεσμον τῶν ἀτόμων τοῦ αὐτοῦ εἶδους, διατηρουμένου τούτου σταθεροῦ, μονίμου καὶ ἀναλλοιώτου. Ἐφ' ὅσον καὶ ἂν ἀπομακρύνωνται τὰ ἄτομα καὶ αἱ ποικιλίαι τοῦ αὐτοῦ εἶδους μορφολογικῶς, τὸ γόνιμον τῆς συζεύξεώς των οὐδέποτε μεταβάλλεται. Μέγιστα εἶνε καὶ σπουδαῖαι αἱ διαφοραὶ τοῦ μεγέθους, τοῦ δέρματος, τῆς μορφῆς καὶ τῶν ἐνστίκτων τοῦ κυνὸς τῆς Terra Nuova καὶ τοῦ μικροτάτου κυνὸς ἐκ τῶν Charles-dogs, ἀλλ' ἡ ἔνωσις τούτων προκαλεῖται ὑπὸ τῆς φύσεως καὶ διατηρεῖται ἀείποτε γόνιμος. Ὁ χώρος τῆς μεταβολῆς καὶ τῆς σωματικῆς τοῦ εἶδους μεταμορφώσεως εἶνε ἀπέραντος, ἀλλὰ τὸ κέντρον αὐτοῦ τὸ καθιστῶν γόνιμον τὴν σύζευξιν τῶν οὕτω μεταβληθέντων ἀτόμων καὶ τῶν παραχθειςῶν ποικιλιῶν εἶνε σταθερόν, ἀμετάβλητον καὶ ἀδυσώπητον ἀπέναντι πάσης ἐνεργείας καὶ ἀντιδράσεως. Θὰ ἐκθέσω ἐνταῦθα γεγονότα τινὰ διαφωτίζοντα τὸν ἐξαίσιον τοῦτον φυσικὸν νόμον δι' οὗ διατηρεῖται ἡ ἄρμονία ἐν τῷ ζωικῷ βασιλείῳ, ὡς διὰ τῶν νόμων, τῆς ἔλξεως καὶ τῆς βαρύτητος διατηρεῖται ἡ ἄρμονία τῶν οὐρανίων σωμάτων.

Ὁ ἄνθρωπος ἐπωφελούμενος τῆς εὐκαμψίας τῶν νόμων τῆς φύσεως ὡς πρὸς τὸ μεταβλητὸν τῶν μορφολογικῶν τῶν ζῶων ἰδιοτήτων, παρήγαγε τοιαύτας ποικιλίας ἐν τοῖς διαφόροις εἰδεσιν, ὥστε ἐνίοτε ἄτομόν τι ἀπέχει κατὰ τὴν μορφήν περισσώτερον ἄλλων ἀτόμων τοῦ αὐτοῦ εἶδους ἢ ἄλλων εἶδους διαφοροῦ. Ὁ παρατηρῶν τὴν διαφορὰν τῆς μορφῆς καὶ τῶν ἔξεων τῶν

παραχθειςτων 150 ποικιλιων του ειδους των περιστερων και συμ-
 παραβαλλων τινας εξ αυτων προς τας αγριαις περιστερας θα
 εδισταζε να πιστευση οτι εις το αυτο ανηκουσιν ειδος. Και οι
 φυσιολογοι, ιδιως δε οι οπαδοι του δαρβινισμού, στρέψαντες την
 προσοχήν και τα πειράματά των επί τούτω κατώρθωσαν σπου-
 δαιοτάτας και καταπληκτικας μεταβολας, αλλά πασαι αι κατα-
 βληθεισαι προσπάθειαι προς διακοπήν του φυσιολογικού συνδέσμου
 υπήρξαν μάταιαι, περιστέρα δε τιθεμένη έγγυς περιστερας έτερου
 φύλου, δλως διαφόρου κατά την μορφήν και το μέγεθος και τα
 ένστικτα και τα όργανα της πτήσεως, συζεύγνυται και γονιμο-
 ποιεί. Ο Δαρβίνος ανωμολόγησεν έν τη ειλικρινεία αυτού την
 αλήθειαν του περισπουδάστου τούτου γεγονότος: «έγώ δέν γνω-
 ρίζω, έγραφεν, ουδεμίαν περίπτωσιν, καθ' ην ή σύζευξις των
 ποικιλιών του αυτού ειδους των κατοικιδίων ζώων να υπήρξεν
 άγονος, τούτο δε είνε αληθώς καταπληκτικόν, διότι αναριθμητοι
 είνε αι ποικιλίαι των περιστερών, των χοίρων, των κυνών και
 των πτηνών ».

Και δέν είνε τούτο μόνον· ή φύσις οίονει προβλέπουσα τας
 καταβληθησομένας ένεργείας υπό του ανθρώπου προς άποκοπήν
 του φυσιολογικού συνδέσμου μεταξύ άτόμων καταγομένων από
 των αυτών γεναρχών και θέλουσα ου μόνον να διατηρήση την
 άρμονίαν και το ασύγχυτον των ειδών, αλλά και να καταδειξη
 ότι πασα προς παράβασιν του νόμου τούτου προσπάθεια είνε μα-
 ταία και άνωφελής, κατέστησε τας συζεύξεις άτόμων του αυτού
 ειδους, αλλά διαφόρου μορφής και ποικιλίας, γονιμώτερας των
 συζεύξεων ζώων της αυτής μορφής και ποικιλίας· ούτως έφ' όσον
 τα άτομα ένός ειδους απομακρύνονται και διαφέρουσι κατά τε
 την μορφήν και το μέγεθος και τα ένστικτα και τας έξεις, επί
 τοσοούτον ο φυσιολογικός αυτών σύνδεσμος ενισχύεται. κραταιού-
 ται και ή έπιμιξία καθισταμένη γονιμώτερα μαρτυρεί το άμετά-
 βλητον του συνδέσμου τούτου του διατηρουντος την αδιάσπαστον
 αυτών ένότητα έν τη άπεράντω ποικιλία· ούτω δε οι χιλιστοι

ἀπόγονοι δύνανται μὲν νὰ διαφέρωσι κατὰ τὴν μορφήν καὶ τὰς ἐξεις, ἀλλ' ἡ γόνιμος αὐτῶν σύζευξις εἶνε σταθερὰ καὶ ἀμετάβλητος,

Ἐν ἑτερον φαινόμενον, τὸ τῆς στειρώσεως τῆς νόθου ἐπιμιξίας, ὑπὸ ὅλως ἐναντίαν ἔννοιαν, νέαν χορηγεῖ ἀπόδειξιν τοῦ ἀμεταβλήτου τῶν εἰδῶν καὶ τοῦ φυσικῶς ἀδύνατου τῆς παραγωγῆς τοῦ ἐνὸς ἀπὸ τοῦ ἑτέρου. Εἶπομεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὐδέποτε κατώρθωσε ν' ἀπομακρύνῃ ἐπὶ τοσοῦτον τὰς ποικιλίας καὶ τὰς ἀτομικότητας τῶν εἰδῶν, ὥστε νὰ καταστήσῃ στειρὰν τὴν σύζευξίν των, ἀλλ' εἰς τινὰς περιπτώσεις κατώρθωσε νὰ καταστήσῃ γόνιμον τὴν ἔνωσιν δύο ἀτόμων ἀνηκόντων εἰς διάφορα συγγενῆ εἶδη, ὄνου μετὰ ἵππου, κυνὸς μετὰ λύκου, λαγωοῦ μετὰ κόνικλου. Ἀλλ' ὅμως καὶ τὰς ἐξαιρετικὰς καὶ ἀνωμάλους ταύτας ἐπιμιξίας ἡ φύσις φαίνεται ἐπιτρέψασα, ὅπως νέαν χορηγήσῃ ἀπόδειξιν περὶ τοῦ ἀμεταβλήτου καὶ ἀσυγχύτου τῶν εἰδῶν. Ἐκ τῆς συζεύξεως τοῦ ὄνου καὶ τοῦ ἵππου γεννᾶται ἡμίονος, ἀλλ' ὁ νέος οὗτος ζωϊκὸς τύπος ἐξαντλεῖται εἰς πρώτην γενεάν ἐστερημένος ὢν τῶν στοιχείων πρὸς μεταβίβασιν τῆς ζωῆς. Ἄλλοτε τὸ παραχθὲν νόθον ἐκ τῆς συζεύξεως συγγενῶν εἰδῶν δὲν εἶνε μὲν στειρὸν, ἀλλ' αἱ προκύψασαι ἐξ αὐτοῦ νέαι ιδιότητες δὲν μεταβιβάζονται εἰς τοὺς ἐπιγόνους, μετὰ δὲ τὴν πρώτην ἢ τὴν δευτέραν γενεάν ἐπανέρχονται σταθερῶς καὶ ἀπαρεγκλίτως οἱ τύποι ἐνὸς τῶν εἰδῶν, ἐξ οὗ παρήχθη, καὶ οὕτως ὁ μὲν τόκος τοῦ γεννήματος τῆς νόθου ἐνώσεως λύκου καὶ κυνὸς εἶνε κύων ἢ λύκος, ὁ δὲ καρπὸς τῆς ἐνώσεως λαγωοῦ καὶ κόνικλου εἶνε λαγῶς ἢ κόνικλος.

Ἀφ' ἐνὸς λοιπὸν τὸ ἀδύνατον τῆς διακοπῆς τοῦ φυσιολογικοῦ συνδέσμου τῶν ἀτόμων τοῦ αὐτοῦ εἶδους, ἀφ' ἑτέρου τὸ φυσικῶς ἀδύνατον τῆς παραγωγῆς νέου εἶδους ἐκ τῆς συζεύξεως ἀτόμων διαφόρων εἰδῶν, ἰδοὺ τὰ δύο σταθερὰ καὶ προφανῆ ζωολογικὰ γεγονότα τὰ παρτιζόντα τὸν νόμον τῆς φύσεως τοῦ ἀμεταβλήτου καὶ ἀσυγχύτου τῶν εἰδῶν. Καὶ ὁ νόμος οὗτος

δὲν βεβαιούται μόνον ἐκ τῶν φυσιολογικῶν τούτων γεγονότων καὶ ἐκ τῆς ἡμετέρας πείρας, ἀλλ' εἶνε ὁ ἐπικρατῶν νόμος τῶν αἰώνων καὶ πάσης τῆς ἱστορίας τοῦ ζωικοῦ κόσμου. Τὰ ἐξ ἀρχαίων χρόνων πενήματα φυσικῆς ἱστορίας, οἱ εὐρεθέντες σκελετοὶ ζωικῶν ὄντων, αἱ διὰ τῆς γλυπτικῆς διατηρηθεῖσαι ἀπεικονίσαι ζωῶν καὶ αἱ αἰγυπτιακαὶ μομίαι, χορηγοῦσι τὴν ἀναμνηστικὴν ἀπόδειξιν τοῦ ἀμεταβλήτου καὶ ἀσυγχύτου τῶν ζωικῶν εἰδῶν. Διὰ τῶν γεωλογικῶν παρατηρήσεων ἀνευρέθησαν μὲν τὰ λεῖψανα εἰδῶν ἐκλιπόντων καὶ μὴ ἐπιφαινομένων πλέον ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλ' οὐδέποτε ἐξευρέθη λείψανόν τι ἐνδεικνύον τὴν μεταβολὴν ἑνὸς εἴδους εἰς ἕτερον ἢ παραγωγὴν ἄλλου ἐκ τῆς ἐνώσεως δύο διαφόρων. Τὸ εἶδος ἀποθνήσκει καὶ ἐκλείπει, ἀλλὰ δὲν μεταμορφούται εἰς ἕτερον, διὰ δὲ τοῦ νόμου τούτου διατηρεῖται ἡ ἐξαισία ἁρμονία τοῦ ζωικοῦ κόσμου ἐν μέσῳ τῆς ἀπεράντου ποικιλίας τῶν ἀτόμων καὶ τῶν εἰδῶν.

Ἄς προσεγγίσωμεν ἤδη τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Δαρβίνου εἰς τὸν βεβαιωθέντα τοῦτον φυσικὸν νόμον κατὰ τὴν μεταβίβασιν τῆς ζωῆς. Ἐστω ὅτι ἐπὶ τῆς γῆς ἐπεφάνη τὸ πρῶτον ζωικὸν κύτταρον, ἡ πρώτη κυψέλη, ἐξ ἧς διὰ τῆς ἐξελιξέως καὶ ἀναπτύξεως τῶν ἐπιγόνων αὐτοῦ ἐπρόκειτο νὰ παραχθῶσι πάντα τὰ ζωικά ὄντα μέχρι τοῦ ἀνθρώπου. Ἐὰν τὸ κύτταρον τοῦτο ἐδημιουργήθη ὑπὸ ὑπερφυσικῆς δυνάμεως, ὡς οἱ Λαμάρκ καὶ Οὐάλλας καὶ Assa Gray ἐδόξαζον, ἢ εἰάν αὐτομάτως ἀνεφύη εἰς τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης κατὰ τὸν Χέικελ, τοῦτο ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν ἐξετάζομεν, διότι τὴν στιγμὴν ταύτην ζητεῖται, εἰάν ἐκ τῆς πρώτης ἀναφύσεως ζωικῆς κυψέλης καὶ διὰ τῆς αὐτομάτου λειτουργίας τῶν φυσικῶν νόμων ἐδύναντο νὰ παραχθῶσι τὰ διάφορα εἶδη τῶν ζώων. Ἄλλ' ἡ ὑπόθεσις αὕτη δὲν δύναται ν' ἀντιστῆ εἰς σπουδαῖον ἔλεγχον, προσκρούουσα καὶ ναυαγοῦσα πρὸ τοῦ φυσικοῦ νόμου τοῦ ἀμεταβλήτου καὶ ἀσυγχύτου τῶν εἰδῶν. Ἐὰν τὸ πρῶτον ἀρχέγονον καὶ πρωτόπλασμα εἶχε τοῦδε χαρακτήρα ἰχθύος, πάντα τὰ ἐξ αὐτοῦ καταγόμενα καὶ οἱ

τούτων επίγονοι θὰ διετήρουν τὸν φυσιολογικὸν σύνδεσμον, ἐς ὅσον καὶ ἂν μετεβάλλετο ἡ μορφή των. Ἐκ τοῦ πρώτου ἐκείνου ἀρχεγόνου θὰ παρήγοντο ἀναρίθμητοι μυριάδες ποικιλιῶν καὶ ἀτόμων, ἀλλ' ὁ φυσιολογικὸς αὐτῶν σύνδεσμος καὶ ἡ γόνιμος αὐτῶν ἐπιμιξία θὰ διετηροῦντο πάντοτε σταθεροὶ καὶ ἀναλλοίωτοι, ὡς εἶνε σταθεροὶ καὶ ἀμετάβλητοι οἱ νόμοι τῆς φύσεως. Καὶ ἐὰν πάλιν ὑποθέσωμεν ὅτι τρία ὑπῆρξαν τὰ δημιουργηθέντα ἢ τὰ αὐτομάτως παραχθέντα πρωτοπλάσματα, τὰ ἐκ τούτων παραγόμενα εἶδη θὰ ἦσαν πάντοτε τὰ αὐτά, καθ' ὅσον ἐκ τῆς ἐπιμιξίας αὐτῶν νέον εἶδος δὲν ἔδύνατο νὰ παραχθῆ καὶ νὰ διατηρηθῆ, τοιοῦτου ὄντος τοῦ ἀναλλοιώτου τῆς φύσεως νόμου. Ἡ ὑπαρξὶς τῶν ζώντων ἐπὶ τῆς γῆς εἰδῶν, συναρμολογουμένη μετὰ τοῦ ὀρισθέντος φυσικοῦ νόμου κατὰ τὴν μεταβίβασιν τῆς ζωῆς, μᾶς ὁδηγεῖ εἰς τὴν βεβαίωσιν καὶ ἀκρίβωσιν τῆς ἀναμφισβητήτου ἀληθείας περὶ τῆς ἀπ' ἀρχῆς ἀρτίας καὶ πλήρους ἐμφανίσεως ἐκάστου εἶδους μετὰ τῶν οὐσιωδῶν αὐτοῦ γνωρισμάτων, φυσικῶς ἀδυνάτου οὕσης τῆς παραγωγῆς τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τοῦ ἑτέρου.

IV

Ἄλλὰ τὸ συμπέρασμα τοῦτο, εἰς ὃ ἀπελήξαμεν διὰ τῆς σταθμίσεως τῶν γεγονότων καὶ τῆς λογικῆς τοῦ κοινοῦ νοῦ, εἶνε ἄρα γε ἐπιστημονικῶς ὀρθόν; Μή τοι αἱ βιολογικαὶ ἐπιστήμαι ἀνεκάλυψαν γεγονότα ἢ ἀληθείας ἀγνώστους εἰς τοὺς μὴ ἐντριβεῖς περὶ τὰς ἐπιστήμας ταύτας ἐξελεγχούσας δὲ ὡς πλημμελεῖς τὰς σχέσεις καὶ τὰ συμπεράσματα τοῦ κοινοῦ νοῦ; Ἡ ἐρώτησις καὶ ἀμφιβολία αὕτη, εὐλογος οὔσα, ἀναγκαίως ἐπεγείρεται εἰς τὸν νοῦν ἐκάστου, διότι ἀδυνατεῖ τις ἀληθῶς νὰ πιστεύσῃ ὅτι θεωρία ἐξελεγχομένη ψευδῆς ὑπὸ τῶν φυσικῶν νόμων πρεσβεύεται ὑπὸ ἐπιστημόνων, προκηρύσσεται ὡς ἀληθία καὶ δι' αὐτῆς ἐπισκοτίζεται ὁ νοῦς τῶν λαῶν καὶ κλονίζον-

ται αἱ περὶ δημιουργίας πεποιθήσεις τῶν. Καὶ ὁμοίως τοῦτο εἶνε ἀληθές, καὶ οὔτε γεγονότα οὔτε ἀλήθειαι ἀνεκαλύφθησαν ἐξελέγχουσαι πεπλανημέναις τὰς γενομένας σκέψεις, οἱ δὲ τῆς φύσεως νόμοι λειψουργοῦντες πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας ὡς καὶ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν παντὸς ἐπιστήμονος διαμαρτύρονται καὶ καταδικάζουσι τὴν δαρβίνειον θεωρίαν.

Ὁ Κάρολος Δαρβίνος ἐν τῇ εἰλικρινείᾳ αὐτοῦ ὡμολόγησεν ὅτι «οἱ φυσιολογικοὶ εἰς οὓς ἡ ἐπιστήμη ὀφείλει τὸ πλεῖστον τῶν σημερινῶν προόδων, δὲν ἀποδέχονται τὴν παρ' αὐτοῦ προτεινομένην ὑπόθεσιν τῆς παραγωγῆς ἐνὸς ἀπὸ ἐτέρου εἶδους», ἡμεῖς δὲ μετὰ θάρρους προσθέτομεν ὅτι οὐ μόνον δὲν ἀποδέχονται, ἀλλὰ καὶ ἀποκρούουσιν ὡς ὑπὸ τῶν νόμων τῆς φύσεως ἐξελεγχομένην ἀνυπόστατον καὶ ψευδῆ.

Καὶ τὴν δαρβίνειον θεωρίαν δὲν ἀπορρίπτουσι μόνον οἱ τὰς περὶ δημιουργίας πεποιθήσεις πρεσβεύοντες φυσιολογικοὶ, ἀλλὰ καὶ τινες τῶν ὑλιστῶν καὶ τῶν ἀντεπεξερχομένων κατὰ πάσης θρησκευτικῆς πεποιθήσεως, κατελθόντες εἰς ἐπιστημονικὴν ἐπ' αὐτῆς συζήτησιν, ἠναγκάσθησαν νὰ ὁμολογήσωσιν ὅτι ἀντιβαίνει εἰς τοὺς ἀκάμπτους τῆς φύσεως νόμους τοὺς διέποντας τὴν μεταδίωσιν τῆς ζωικῆς ὑπάρξεως.

Γνωστὸς εἶνε ὁ Ἄγγλος ὑλιστὴς Χούξλεϋ. Ἀναγνωρίσας οὗτος ὅτι πᾶσαι αἱ ὑλιστικαὶ δοξασίαι θραύονται καὶ ναυαγοῦσιν ἐνώπιον τοῦ γεγονότος τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἐμφανίσεως αὐτῆς ἐπὶ τῆς γῆς, ἐπέδωκε ἐπὶ μακρὸν χρόνον εἰς τὴν μελέτην τῆς δαρβινείου θεωρίας, πλεῖστα δὲ συνέλεξε γεγονότα καθιστῶντα αὐτὴν, κατὰ τὴν κρίσιν του, εὐλογον καὶ πιθανήν. Ἐκθέσας τὰ συμπεράσματα τῶν ἐρευνῶν καὶ ἐκζητήσεών του, «πάντα καλῶς ἔχουσιν, ἔλεγεν, ἀλλ' ὅταν πρόκειται ν' ἀνασκευάσωμεν τὴν ἀντιτεινομένην ἡμῖν ἀντίρρησην περὶ τοῦ φυσικῶς ἀδυνάτου τῆς μεταμορφώσεως καὶ μεταλλαγῆς τῶν εἰδῶν, τότε πάντα ἀπόλλυνται. Τὸ ἐπ' ἐμοί, ἀποδέχομαι τὴν ἀλήθειαν τῆς ὑποθέσεως τοῦ Δαρβίνου, ἐπὶ τῷ ὄρω ὁμοίως νὰ μοὶ χρηγηθῆ ἡ ἀπό-

δειξίς τοῦ ἐφικτοῦ τῆς παραγωγῆς νέων εἰδῶν διὰ τῆς ἐπιμιξίας ἐτέρων.»

Εἰς τῶν ἐν Γαλλίᾳ δαρβινιστῶν, ὁ Αἰμίλιος Φερριέ, ἐπεχείρησε νὰ καταστήσῃ δημῶδεις τὰς περὶ μεταμείψεως τῶν εἰδῶν θεωρίας διὰ τοῦ δημοσιευθέντος «περὶ Δαρβινισμοῦ» συγγράμματός του. Καὶ εἰς μὲν τὰ τρία πρῶτα μέρη ἐκτίθησι πάσας τὰς βάσεις τῆς δαρβινείου ὑποθέσεως καὶ τὰ καθιστῶντα πιθανὴν τὴν ὀρθότητά αὐτῆς ἐπεχειρήματα, ἐν δὲ τῷ τετάρτῳ ἐπιλαμβάνεται τῆς ἀναλύσεως τῆς ἐπιχειρομένης ἀντιρρήσεως ἐκ τοῦ ἀμεταμορφώτου καὶ ἀναλλοιώτου τῶν εἰδῶν. «Ἡ ἐνστάσις, λέγει ὁ Φερριέ, εἶνε σπουδαία, ὅπως δὲ ἀποδείξωμεν τὸ ἐφικτὸν τῆς παραγωγῆς ἐνὸς εἶδους ἀπὸ τοῦ ἐτέρου, δύο δυνάμεθα νὰ βαδίσωμεν ὁδοῦς. Ἡ μὲν εἶνε ἄμεσος καὶ εὐθεῖα, ἡ δὲ ἔμμεσος καὶ πλαγία. Ἡ εὐθεῖα θὰ ἦτο ἡ ὑπόδειξις γεγονότος τινὸς μαρτυροῦντος ὅτι ἐκ τῆς ἐπιμιξίας ἀτόμων διαφόρων εἰδῶν ἐπήγαγε νέος τις τύπος ζωϊκῆς ὑπάρξεως· ἡ στείρωσις ὅμως τῶν νόθων γεννημάτων καθίστησιν ἀδύνατον τὴν χορήγησιν τῆς ἀμέσου ταύτης ἀποδείξεως. Ἡ δὲ πλαγία θὰ ἦτο ἡ ὑπόδειξις γεγονότος τινὸς βεβαιοῦντος ὅτι μεταξὺ δύο ἀτόμων καταγομένων ἀπὸ γεναρχῶν τοῦ αὐτοῦ εἶδους διεκόπη ὁ ἐνυπάρχων φυσιολογικὸς σύνδεσμος πρὸς τεκνοποίησιν· ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τοῦτο ἔχομεν τὴν ὁμολογίαν τοῦ Δαρβίνου βεβαιοῦντος καὶ μετὰ πολλὰς ἐρεῦνας καὶ πειράματα μαρτυροῦντος ὅτι οὐδὲ ἐν γεγονότι ἀγόνου ἐπιμιξίας μεταξὺ ἀτόμων τοῦ αὐτοῦ εἶδους δύναται νὰ ὑποδειχθῇ». Μεταβαίνων ἀκολουθῶς ὁ Φερριέ εἰς τὰ γενικὰ συμπεράσματα τῶν σκέψεών του, λυπούμενος δὲ ὅτι ἀπέναντι τούτων ἴσταται ἀδυσώπητος ὁ νόμος τῆς φύσεως περὶ ἀμεταβλήτου τῶν εἰδῶν, πάσας τὰς περὶ ἐξελίξεως τῆς ζωῆς ὑποθέσεις καὶ θεωρίας ἄρδην ἀνατρέπων, «ἄς ἐλπίσωμεν εἰς τὸ μέλλον, ἔγραφε, καὶ εἰς ἀπώτατον μέλλον, εἰς ὃ ἐπιφυλάσσετε τὴν ὀριστικὴν τοῦ ζητήματος λύσιν. Ἐὰν μετὰ ἓνα ἢ καὶ δύο αἰῶνας χορηγηθῇ ἡ ἀπόδειξις τῆς διασταυρώσεως τῶν εἰδῶν ἢ τῆς

στεριώσεως ἀτόμων ἐκ τοῦ αὐτοῦ ζεύγους καταγομένων, τότε τὸ πρόβλημα θὰ ἐπιλυθῆ. » Καὶ ἡμεῖς, ἀναγνώστα, ἄς ἀφήσωμεν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους τὴν στάθμισιν τῶν μετὰ ἕνα ἢ δύο αἰῶνας ἀποκαλυφθησομένων καὶ ἄς περιορισθῶμεν ἐνταῦθα νὰ βεβαιώσωμεν ἀλήθειαν ὁμολογουμένην ὑπ' αὐτῶν τῶν ὁπαδῶν τοῦ δαρβινισμοῦ. Ἡ ὑπόθεσις τῆς μεταμορφώσεως τῶν εἰδῶν καὶ τῆς δι' ἐξελίξεως παραγωγῆς νέων μέχρι τῆς ἀνθρωπογονίας, ἀντιβαίνει προφανῶς εἰς τοὺς νόμους τῆς φύσεως, κατὰ δὲ τοῦ ἐντεῦθεν πηγάζοντος ἀναγκαίου καὶ ἀκαταβλήτου λόγου, πρὸς ἀπόρριψιν τῶν δαρβινείων φαντασιοκοπιῶν, οὐδὲ ἐν γεγονός, οὐδὲ μίαν σκέψιν ν' ἀντιτάξωσι δυνάμενοι οἱ ταύτας κηρύσσοντες προσκαλοῦσιν ἡμᾶς ν' ἀποδεχθῶμεν τὴν ἀλήθειαν προτάσεως φυσικῶς ἀδυνάτου ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ τῆς μετὰ δύο αἰῶνας ἀποδείξεως. Ἄλλὰ καὶ τὸ μέλλον εἰς ὃ μᾶς παραπέμπουσιν ἐξελέγχει τοὺς παραλογισμούς των. Ὁ Φερριέ ἔγραφε καὶ τὰς περὶ τοῦ μέλλοντος ἐλπίδας μᾶς ἔδιδε κατὰ τὸ 1872, ὁ δὲ δαρβινιστὴς Μαντεγάτσας ἔγραφεν ἐν ἔτει 1879, ὅτι κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἡ δαρβινεῖος θεωρία ὑπεχώρησεν, ὁ δὲ Βίρχοβ κατὰ τὸ ἔτος 1882 ἐβεβαίωσεν ὅτι αἱ γεωλογικαὶ ἐκζητήσεις τῶν τελευταίων δέκα ἐτῶν ἀνέδειξαν τὴν περὶ μεταμορφώσεως τῶν εἰδῶν θεωρίαν ὅλως ἀνυπόστατον καὶ ἐπιστημονικῶς ἀπαράδεκτον! Ἴδου τὸ μέλλον εἰς ὃ ἠλπιζε καὶ εἰς ὃ μᾶς παρέπεμπεν ὁ Φερριέ!

Ὁ Λιτρέ ὑποστηρίξας καθ' ὅλον τὸν βίον δοξασίας τῷ ὕλισμῷ παρεμφερεῖς καὶ ἐπιλαβόμενος τῆς ἐξετάσεως τῆς δαρβινεῖου θεωρίας δὲν ὑπέκρυψε τὰς ἐντυπώσεις, ἄς τῷ διῆγειρεν ἢ παρατήρησις τοῦ φυσικοῦ καὶ ἀναλλοκίωτου νόμου τοῦ ἀμεταμορφώτου τῶν ζωϊκῶν εἰδῶν. «Τὸ σπουδαῖον γεγονός, καθ' οὗ προσκρούει τὸ περὶ μεταβολῆς τῶν εἰδῶν σύστημα, εἶνε ἡ μονιμότης αὐτῶν, ἀντιτασσομένη εἰς τὴν θεωρίαν τῆς μεταμορφώσεως· μέχρι τοῦδε δὲν κατωρθώσαμεν νὰ μεταβάλωμεν τὸν τύπον οὐδὲ ἑνὸς τῶν ζωϊκῶν εἰδῶν. Αἱ παραχθεῖσαι ὑφ' ἡμῶν ποικιλίαι, δι' ὅσον καὶ ἂν ἀπέχωσιν ἀλλήλων, διετήρησαν ἀείποτε τὸν ἀρχέγονον τύπον,

οὐδὲ ἐπετεύχθη ποτὲ ἡ παραγωγή κυνός ἀπὸ λύκου. Μέχρις οὐδὲν βεβαιωθῆ διὰ τῆς πείρας τὸ ἐφικτὸν τῆς μεταβολῆς τοῦ εἶδους δὲν πρέπει νὰ ἐκλάβωμεν τὴν θεωρίαν ὡς ἔχουσαν μείζον κῶρος τοῦ πρέποντος.»

Ὁ Χάρτμαν συμφωνεῖ μετὰ τοῦ Δαρβίνου καὶ τοῦ Χέκελ περὶ τῆς παραγωγῆς πάντων τῶν εἰδῶν ἐξ ἑνὸς ἀρχηγόνου πρωτοπλάσματος, ἀλλ' ἀνομολογῶν τὸ φυσικῶς ἀδύνατον τῆς διὰ βαθμιαίας καὶ φυσιολογικῆς ἐξελιξεως μεταμορφώσεως τῶν εἰδῶν προτείνει νέαν τερατώδη ὑπόθεσιν. «Τί προτιθέμεθα ν' ἀποδείξωμεν; λέγει ὁ Χάρτμαν ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς ὁμόφρονάς του. Τί ἐνδιαφέρει ἡμῖν ν' ἀποδείξωμεν; Ἡμεῖς δοξάζομεν ὅτι πάντα τὰ ἐπὶ τῆς γῆς ζῶντα, καὶ τοῦ ἀνθρώπου περιλαμβανομένου, παρήχθησαν ἀπὸ μιᾶς πρώτης ζωικῆς κυψέλης, ἐξ ἧς ἀπὸ μεταμορφώσεως εἰς μεταμόρφωσιν καὶ ἀπὸ μεταβολῆς εἰς μεταβολὴν προέκυψαν πάντα τὰ εἶδη, ὡς καὶ ὁ ἄνθρωπος. Ἐχει καλῶς καὶ συμφωνοῦμεν πληρέστατα ὡς πρὸς τὴν θεωρίαν· ἀλλὰ προβαίνοντες εἰς τὴν ἐξήγησιν τοῦ γεγονότος τῆς ἀπεράντου ταύτης ἀλλοιώσεως καὶ μεταβολῆς, πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν μίαν ὑπόθεσιν, ἔστω καὶ μὴ ἀποδεικνυομένην, ἀλλὰ πιθανὴν ἢ μὴ προσκρούσαν καὶ εἰς τὸ φυσικῶς ἀδύνατον. Τώρα, ἡ ὑπόθεσις τοῦ Δαρβίνου, μεθ' οὗ συμφωνῶ ὡς πρὸς τὸ σημεῖον εἰς ὃ πρέπει νὰ κατευθυνθῶμεν, ἀντίκειται προφανῶς εἰς τὰ γεγονότα καὶ εἰς τοὺς νόμους τῆς φύσεως. Μεταμόρφωσις δι' ἀνεπαισθήτων καὶ βαθμιαίων μεταβολῶν ἐκτίθησι τὴν θεωρίαν μας εἰς τὴν σπουδαίαν ἀντίρρησιν τῆς μὴ γενέσεως καὶ παραγωγῆς τῶν διαμέσων υπάρξεων, δι' ὧν ἐπραγματώθη ἡ ἀλλοίωσις, καὶ εἰς τὴν ἔτι σπουδαιότεραν καὶ ἀκαταμάχητον ἀντίρρησιν τοῦ φυσικῶς ἀδυνάτου τῆς μορφώσεως ἑνὸς ἐξ ἄλλου εἶδους καὶ τῆς διασταυρώσεως καὶ συγχύσεως αὐτῶν, ἐνῶ οἱ νόμοι τῆς φύσεως δὲν ἐπιτρέπουσιν οὔτε τὴν διασταύρωσιν οὔτε τὴν διακοπὴν τῆς γονίμου ἐπιμιξίας τῶν καταγομένων ἀπὸ ἑνὸς ζεύγους ἐπιγόνων. Ἀντὶ ταύτης ἂς ἀποδεχθῶμεν ἑτέραν ὑπόθεσιν, περὶ ἧς ἀληθῶς οὐδεμίαν ἔχο-

μεν ἀποδείξιν, ἀλλὰ μὴ ἐκθέτουσαν ἡμᾶς τοῦλάχιστον εἰς τὴν διάφευσιν τῶν γεγονότων καὶ τῶν φυσικῶν νόμων. Ἄς παραδεχθῶμεν τὴν ἑτερογονίαν, τὴν ὑπόθεσιν τουτέστι καθ' ἣν ἐκ τυχαίας καὶ ἀνωμαλοῦ γενέσεως παρήχθη τέρας, ἐξ οὗ νέον εἶδος παρήχθη· οὕτως ἐκ τερατώδους γενέσεως ἑρπετοῦ παρήχθη πτηνὸν καὶ ἀπὸ πιθήκου ἕτερον τέρας ἔχον τὰς ἀνθρωπίνας ιδιότητας, ἐξ οὗ παρήχθη τὸ ἀνθρώπινον γένος. Τοιῶδε τῷ τρόπῳ τὰ διάφορα εἶδη τῶν ζωικῶν ὄντων εἶνε τερατώδεις παρεκβάσεις τοῦ πρώτου ἀναφανέντος σκώληκος ἢ βρουζώου, αἵτινες διατηρηθεῖσαι εἰς τοὺς ἐπιγόνους παρήγαγον ἅπαν τὸ βασίλειον τῆς ζωῆς.» Ἄλλ' ἵνα τί ἡ φύσις δὲν ἐξακολουθεῖ παράγουσα τοιαῦτα εἶδη ἐκ νέων τερατωδῶν γεννήσεων; πῶς συμβαίνει ὅτι τὰ γεννηθέντα πρὸ αἰώνων καὶ τὰ ἐν ταῖς ἡμέραις μας γεννώμενα τέρατα ἢ ἀποθνήσκουσιν ἢ διατηρούμενα καὶ εἰς ἐπιμιξίαν ἐρχόμενα δὲν παράγουσιν ἄλλα τέρατα μικρὸν δὲ κατὰ μικρὸν οἱ ἐπίγονοί των ἐπανέρχονται εἰς τὴν φυσιολογικὴν τοῦ εἶδους αὐτῶν κατάστασιν; Περὶ τούτων μικρὸν ἔμελε τὸν Χάρτιμαν ὁμολογήσαντα ὅτι ἡ ὑπόθεσις του οὐδὲν ἔχει ἔρεισμα ἐπὶ τῶν πραγμάτων, ἐγένετο δὲ πρὸς ἀντικατάστασιν ἐτέρας, ἣν ἐθεώρει παράλογον. Καὶ αἱ μὲν τερατολογίαι τοῦ Χάρτιμαν κατεγελάσθησαν ἀληθῶς ὑπὸ τῶν σοφῶν, νέαν ὁμως προσέθηκαν ὁμολογίαν περὶ τοῦ παραλογισμοῦ τῆς δαρβινεῖου θεωρίας καὶ νέον ἐχορήγησαν ἐκμαρτύριον περὶ τῶν γενομένων προσπαθειῶν πρὸς ἀντικατάστασιν τῶν περὶ δημιουργίας πεποιθήσεων, ἔστιν ὅτι καὶ διὰ τῶν πλέον ἀλλοκότων καὶ ἀνοήτων ὑποθέσεων.

Συνοψίζοντες τὰ μέχρι τοῦδε συζητηθέντα συμπεραίνομεν διὰ τῶν λόγων τοῦ ἐπιφανοῦς φυσιολόγου Δ^ρος Ζέιμς· «Τὸ προτεινόμενον ὑπὸ τῶν δαρβινιστῶν σύστημα πρὸς ἀντικατάστασιν τῶν περὶ δημιουργίας πεποιθήσεων τῆς ἀνθρωπότητος ἔχει ὡς σημείον ἀφετηρίας τὸ ἄγνωστον, ὡς ἀποδείξεις τὸ κενόν, ὡς ἀναγκαῖα συμπεράσματα τὸ τερατώδες καὶ τὸ φυσικῶς ἀδύνατον.»